

Хелене Холмстрьом

КАНЕЛА, СНЯГ И ЗВЕЗДИ

Хелене Холмстрьом

Канела,

снъг

и звезди

Превод от шведски: *Ева Кънева*

ИМАС

Heléne Holmström

ELD, SNÖ OCH STJÄRNOR

© 2021 Heléne Holmström

First published by Lovereads, Sweden

Published by agreement with Nordin Agency AB, Sweden

Хелене Холмстрьол

КАНЕЛА, СНЯГ И ЗВЕЗДИ

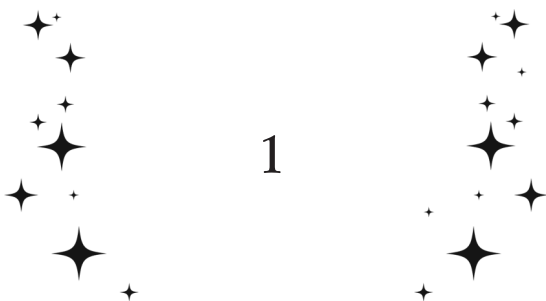
Превод от шведски: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Фиделия Косева*

© ИК „ЕМАС“, 2023

Всички права запазени!

Никак не беше трудно човек да прочете по лицето на Беа какво си мисли. Затова сега Нора – нейната най-добра приятелка – се притесни. Не виждаше насреща си никаква мимика. Беа я гледаше искрено, без да трепне, без да мигне. А Нора я беше попитала вярно ли е това, което току-що каза.

– Абсолютно вярно. – Беа я гледаше с очакване.

– Ама... чакай малко. – Нора избърса набрашнените си ръце в червена карирана кухненска кърпа и вдиша дълбоко. – И тук ще дойде телевизионен екип? В МОЯТА сладкарница? – Направо не вярваше на ушите си. Изглежда скептично приятелката си, но бързо схвана, че никой не си прави плоски шеги.

Беа, напълно сериозна, се облегна на масата за месеци зад гърба си, сложи ръце на кръста и впи очи в Нора.

– „Нюманс“ се нуждае от нещо ново, та дано бизнесът ти се раздвижи и ти да се измъкнеш от това положение. – Размаха ръка, за да подчертае думите си. – И сега искат да се срещнат с теб, за да обсъдят подробностите. – Беа сви рамене, сякаш най-нормалното нещо на света е да запишеш приятелката си да участва в телевизионно предаване, излъчвано в национален ефир и по интернет.

И без да е гледала „Запретни ръкави“, Нора го ненавиждаше. Стигаше ѝ, че си бе „причинила“ трейлъра, в който надут пекар, телевизионна звезда, пътува из цялата

страна, за да помага на изнемогващи пекарни и сладкарници. „Нюманс“ обаче, сладкарницата на Нора – най-старата и най-реномираната във Вестервик – не се нуждаеше от обновяване. Сладкарницата си беше класика. Визитна картичка на града. Институтция. Прекалено висока топка за някакво си тъпашко риалити.

– Не схващам с какво този Хенрик Еклунд ще помогне на „Нюманс“. Нашите клиенти харесват сладкарницата такава, каквата е. Аз – също. Според мен това е достатъчно. Така е, откакто баба я е поела, и така ще си остане. – Нора изглежда сериозно Беа.

– Баба ти е поела сладкарницата през шейсетте. Не е ли време за малко промяна?

Нора поклати глава, макар че неведнъж бе размишлявала по въпроса. Клиентите намаляваха и тя съзнаваше необходимостта да предприеме нещо, но не разполагаше нито с време, нито със средства за всеобхватна промяна.

– През деветдесетте мама и татко обновиха малко интериора. Нямах представа колко недоволни останаха някои клиенти.

Беа сподави дълбоката си въздишка.

– Мен ако питаш, твоята сладкарница плаче за префасониране. Освен това заслужава по-голяма популярност. Специалното коледно издание на „Запретни ръкави“ ще изиграе ролята и на реклама. – Беа докосна ръката на приятелката си. – А и има големи изгледи да си позволиш да наемеш още един пекар или сервитьор на пълно работно време в кафенето. Та ти работиш нонстоп. От няколко години правиш всичко без ничия помощ. Никой нормален човек не е в състояние да се справи сам с толкова много задължения. И докога ще издържиш?

– Знаеш колко мразя такива предавания. Какво разбира от провинциални сладкарници някакъв надут столичен позьор? – Нора се обърна рязко, отиде до голямата маса за месене и вдигна тава с втасали хлебчета. Продължи

към грамадната професионална фурна. Не ѝ се мислеше колко бе инвестирала в нея преди няколко месеца. Разходът едва не я докара до фалит. Но нямаше начин да мине без нова фурна – старата беше от деветдесетте – тогава родителите ѝ ремонтираха за последно сладкарницата.

Като следващ голям разход се очертаваше подмяната на морално остарялата вентилационна система. Щом фурната работеше продължително, в кухнята наставаше непоносима задуха. Единствено широко отворените прозорци помагаша.

– Изобщо гледала ли си предаването? – попита Беа.

Нора отвори фурната и пъкна вътре тавата. Мълчаливо си припомняше трейлъра по време на рекламните телевизионни паузи. В него *звездният пекар* Хенрик Еклунд обясняваше снизходително на клетите участници колко са неспособни и не пропускаше да ги направи на мат и маскара.

– Близо един милион зрители гледат специалното коледно издание на „Запретни ръкави“ – не спираше Беа. – Ако знаеш само какъв тласък дава това предаване на участвалите сладкарници. При това коледното издание е още по-популярно от обикновеното. – Беа следваше по петите Нора, докато тя вадеше от тавите изпечените кръгли хлебчета.

Нора взе нож и го наточи ловко. Чу се леко хрускане, когато ножът срязва хрупкавата коричка.

Нора не се съмняваше нито за миг в добронамерените действия на Беа, пък и обичната ѝ сладкарница едва оцеляваше на ръба, но да я запише да участва в риалити предаване, без да я пита, беше прекалено. Та нали познаваше Нора по-добре от всеки друг и знаеше, че не би позволила някой да ѝ дава непоискани съвети и да се разпорежда в нейната сладкарница.

Беа застана зад приятелката си и се облегна на масата.

– Не можеш да откажеш срещата.

– Осъзнавам какъв шанс ми се открива, но смятам да откажа.

Нора тръгна към хладилното помещение. Отвори вратата, задържа я с крак, наведе се и взе пакетче масло и опаковка тънко нарязан кашкавал. Върна се до масата за месене и посегна към друг нож.

– Трудно ще откажеш, защото срещата е още днес.

– Днес?

– Да, днес пристигат във Вестервик – засмя се насилено Беа. – Исках да ти го кажа в последния момент.

– Е, в такъв случай ще се наложи да я отменя.

– Нали следобед имаш среща в банката?

– И? – Нора погледна приятелката си.

– Ти ми каза, че си на косъм да надхвърлиш лимита на овърдрафта. От банката сигурно ще искат да го обсъдят с теб.

– Тогава ще им съобщя истината: изкарах трудна есен. Наблизо вече действа модерното кафене „Еспресо Хаус“ и много мои клиенти започнаха да го посещават. А миналата година отвори и модерна пекарна. Въпреки това аз си имам предани клиенти.

– Не само тази есен беше трудна за сладкарницата, Нора. Трудни бяха последните пет години.

Беа нареди върху разрязаните хлебчета тънки резени кашкавал, а Нора добави върху всяка половинка по две кръгчета краставица и ги слепи. Беа постави сандвичите върху пластмасовите подноси на рафтовете отзад.

– Поне се срещни с продуцентската компания – настоя тя. – Не е сигурно, че ще изберат точно твоята сладкарница, но все пак поне ще направиш опит.

Нора мълчеше.

– Моля те, Нора. Това може да се окаже твоят спасителен пояс. Спасителният пояс на сладкарницата. – Беа я прегърна и бързо я пусна. – Обади ми се след срещата. Аз тръгвам. След десет минути трябва да съм в участъка, но

ще ти препратя имейла с информацията за срещата. Ще пристигнат в единайсет.

Нора съдържа напирашката тревожна въздишка – Беа беше полицайка и всеки ден рискуваше живота си. Но сега просто нямаше сили да се безпокои и за това. Без да отговори, гребна шепа брашно и го поръси върху работната маса. Беа я прегърна през рамо и тръгна. Стъпките ѝ се насочиха към задната врата на пекарната. После се чу как вратата се захлопна.

Нора влезе в хладилното и откъсна топка от втасалото на студено тесто, замесено със стогодишния квас, захванат от прабаба ѝ и използван от баба ѝ и майка ѝ. Гордостта на сладкарницата. Върна се до работния плот и тупна тестото отгоре. Вдигна се облаче от брашно. Тя прокара с въздишка набрашнените си ръце през косата си и се надвеси над масата. Хвърли поглед към часовника. Пет без пет. Време беше да отвори.

На пълен работен ден в сладкарницата работеше и Ренè, но днес беше нейният почивен ден. Следователно Нора трябваше да дойде в четири сутринта и в пет да отвори кафенето. И програмата се завърташе: едновременно печеше хляб, подготвяше се за деня и същевременно сервираше до осем, когато идваше времененният помощник, когото бе назначила. Тогава Нора се захващаше с тортите и сладкишите – и така до обедната почивка в дванайсет. В три смяната на помощника свършваше и той си тръгваше, а тя работеше в кафенето, докато затвори. Такива дни я изтощаваха до краен предел – осъзнаваше го. Ако искаше да запази досегашното работно време и същевременно да поддържа същото високо качество на продукцията, трябваше да назначи още двама служители в кафенето и още един пекар на пълен работен ден.

Затрудненията започнаха преди две години. Наложиха се да намали персонала. И оттогава се претрепваше от ра-

бота. „И за какво?“ – питаше се понякога, когато си даваше сметка колко е намаляла клиентелата ѝ.

След малко предстоеше строителните работници да дойдат да закусят. Взе поднос с хлебчета и бързо се отпрати към кафенето. Включи касата, отключи вратата и изнесе рекламна табела с надпис „Кафе и сандвич с кашкавал – 25 крони“. Текстът не беше променян още от времето на баба ѝ. Цената беше същата и Нора изпитваше задоволство от това. Навън беше още тъмно. Спускаше се лека мъгла. Нора потрепери от зимния хлад. По голите ѝ ръце се посипаха снежинки, подобни на ледени кристалчета.

Върна се в кухнята – ако влезеше клиент, щеше да чуе звънчето над вратата – и продължи да меси тестото за квасения хляб. То се въвираше в пукнатините на износения плот. Нора оформи три хляба, извади от фурната тавата с опечената партида и пъкна новата. Междуременно размишляваше върху думите на Беа. Наистина ли това беше единственият ѝ шанс? Нима, за да спаси сладкарницата, се налагаше да се продаде, да послужи като забавление за зрителите в праймтайма? Беа беше права: при такова работно темпо Нора нямаше да издържи още дълго.

Извади телефона си от джоба на престилката. Потърси епизод на „Запретни ръкави“. Между другото, ама че идиотско заглавие. Излъчваха предаването през есента. Тазгодишният сезон тъкмо беше приключил. В отделните епизоди зрителите проследяваха как Хенрик Еклунд назидава собствениците на някоя пекарна или сладкарница. И неизменно заснемаха специално коледно издание: в четири епизода в навечерието на Коледа Хенрик преобличаше някоя пекарна за предстоящия празник.

Нора пусна един клип. В началото Хенрик Еклунд, свъсил вежди, обясняваше на собственик на пекарна как се разбира дали тестото е втасало и дали е достатъчно елас-

тично. Сякаш един хлебар не знае! Клетникът в клипа обаче кимаше с леко вдигнати вежди, като че ли Еклунд му разкрива ценни кулинарни тайни. Всичко беше, разбира се, режисирано. Нора си даваше сметка. Точно това не искаше тя: да се прави на глупачка по телевизията. Всъщност въобще не искаше да я дават по телевизията.

Потърси епизод от специалното коледно издание на „Запретни ръкави“. Попадна на нещо друго, пак с участието на Хенрик Еклунд – „Коледа у Еклундови“, празнично предаване с неговото семейство. Известната фамилия кулинари, начело с Хасе Еклунд, бащата на Хенрик, празнуваше Коледа в разкошна къща – навярно струваше повече от приходите на сладкарница „Нюманс“ през годините, когато е била собственост на родителите на Нора. И така, благодарение на предаването зрителите ставаха съпричастни с подготовката на семейство Еклунд за празника. Докато месеха традиционните шведски шафранови кифлички и ръжен хляб с малц, Хенрик, баща му и брат му си разказваха стари спомени.

– Най ми върви приказката, докато месея – сподели в клипа Хенрик, докато мачкаше златистожълтото тесто.

После се захвана да прави коледни сладки, а междуременно мащехата му приготвяше задължителния за шведската коледна трапеза свински печен бут. Из къщата лудуваха деца – навярно племенници на Хенрик, предположи Нора. Превъртя малко напред. По време на една сцена от епизода Хенрик и Анита, съпругата на баща му, се посдърпаха шеговито как се приготвя глазурата за свинското. Две хлапета влетяха със смях в кухнята. Хенрик улови едното в прегръдките си и галовно му разроши косата. Сестра му се появи и пое с усмивка руменобузото момченце. После всички се събраха пред буйния огън в камината. Масата до тях се огъваше от коледни лакомства. Под голяма коледна елха се издигаше планина от подаръци, а празничните червени топки отразяваха светлин-

ките от коледните лампички, накачени по клоните с гъсти зелени иглички.

Сърцето на Нора се сви болезнено. Обичаше Коледа. Открай време беше любимият ѝ празник. Навремето тя и семейството ѝ също си имаха неотменни традиции, ала сега беше останала сама. На празника усещаше самотата си още по-остро, но след смъртта на родителите си продължи да отбелязва Коледа както по времето, когато бяха още живи. Трудно ѝ беше да осмисли, че вече са изминали цели осем години, откакто майка ѝ си отиде – само броени месеци, след като се разболя. А баща ѝ го нямаше на този свят кажи-речи две десетилетия. Цяла вечност.

Тъкмо реши, че клипът е свършил, и показаха бонус сцена – семейството си взема шоколадови бонбони от кутия. Мащехата на Хенрик подхвърля някаква шега и всички избухват в смях. Завист прободе Нора в гърдите. Този Хенрик имаше всичко. Ама наистина всичко. Кариера. Голямо и хубаво семейство. Пари. Никакви финансови тревоги.

Нора отвори имейла от Беа. Продуцентът на предаването държеше да разгледа сладкарницата по-подробно и да обсъдят организационните въпроси още днес. На срещата щял да присъства и Хенрик Еклунд. Продуцентът подчертаваше колко важно било за Хенрик да види с какъв човек ще си партнира в предаването. Прозираше желанието на екипа да се наблегне колко невероятен е жестът на Еклунд да благоволи да се срещне с обикновени, никому неизвестни простосмъртни.

Звънчето на вратата прекъсна мислите ѝ. Тя остави телефона и посрещна първия клиент за деня – Ингемар Ларшон, стиснал сгънат вестник подмишница. Настоящ пенсионер, той бе редовен клиент на сладкарницата още от времето на Норината баба.

– Добрутро, добрутро. Кафе и сандвич с кашкавал, ако обичаш.

– Рано си станал, Ингемар.

– Да, кукнах в четири и после не успях да заспя.

Нора му зави хлебче с повечко масло, предвидено специално за него.

Той си извади портфейла и надникна в отделението за банкноти.

– Пиши ми го на вересия, става ли?

– Разбира се. – Тя записа двацет и пет крони под името му в тетрадката си.

Нора беше благодарна на редовните си клиенти като Ингемар, но същевременно съзнаваше, че за да преодолее кризата, се нуждае от хора, които купуват по-скъпи печива – торти, сладкиши, хляб. В днешно време, било за абитуриентски бал, било за рожден ден, било по друг повод, обикновено купуваха торти от големите супермаркети, докато преди, по времето на родителите ѝ, именно продажбата на торти носеше най-големите приходи на сладкарницата. Тогава „Нюманс“ беше най-естественото място да седнеш на кафе и сладки приказки и да си купиш торта и хляб. Промяната настъпи бавно. Първоначално Нора го отдаваше на намалелия брой хора, които посещават кафенета. Но не беше вярно. Сега хората ходеха в заведения по-често от преди. В други заведения.

Двама строителни работници влязоха в сладкарницата и си поръчаха кафе с хлебче. Отдалечиха се от тезгяха, понесли таблите си. В този миг някой почука леко на стъклената входна врата. Нора погледна натам. Беше Юнатан от склада за търговия на едро. Или Зеленчука, както го наричаха с приятелките ѝ. Нора му кимна и хлътна в кухнята, за да му отвори задната врата.

Шмугна се в тоалетната да се огледа в огледалото. Пооправи си косата, вързана на конска опашка, щипна си бузите – да се позачервят. Защо днес не се беше гримирала? Не че се интересуваше от Юнатан, но не искаше да

прилича на плашило. Излезе от тоалетната и продължи към задната врата.

Юнатан и баща му държаха борса за търговия на едро. Редуваха се кой да доставя продуктите на Нора и днес тя не очакваше Юнатан, защото последния път именно той бе доставил продуктите. Дали не беше изхитрувал да отмени баща си, за да я види? Преди два месеца, след вечеря в ресторант „Харис“, двамата завършиха в леглото. После Юнатан ѝ изпрати няколко есемеса, ала Нора му отговори доста резервирано.

Тя отвори вратата, усмихна му се и му помогна да внесат стоката – касетки с домати, маруля, краставици, чушки; мляко, мая, масло, сладкарска сметана и нарязан кашкавал. Нарездаха продуктите върху работната маса.

– Благодаря. – Нора пое последната касетка с кофички заквасена сметана и бутилки йогурт за пиене, но Юнатан не си тръгна.

Залюля се на пети. Явно се опитваше да намери точните думи. Само дано не я пита съгласна ли е да се видят пак. Нора не повтаряше с момчета, с които си е лягала без сериозни намерения.

Тъкмо понечи да му каже „чао“ и да сложи край на неловката ситуация, и той се прокашля.

– Аз водя счетоводството във фирмата и искам само да ти напомня, че не си платила последните две фактури.

Нора онемя. Усети как кръвта нахлува в лицето ѝ.

Юнатан се прокашля отново.

– Сигурно си получила напомняне?

– Да, да... – Тя се поколеба няколко секунди. – Ама че работа. Моля за извинение. Ще се постарая да уредя въпроса.

Той кимна и излезе.

– Такова... ако искаш да се видим някой път...

– Ще ти звънна, благодаря. – Тя хлопна вратата.

Божичко, определено не изпитваше никакво желание да се среща с него.

Извади от престилката телефона си и изтича обратно в сладкарницата. Нямаше нови клиенти. Влезе в профила си в банката. Беше сигурна, че е платила фактурите. Сметката ѝ беше минус тринайсет крони. Да, беше наредила плащането, но то не бе извършено. В този миг получи есемес от Беа. „Докато си тръгвах, видях Зеленчука да влиза в „Еспресо Хаус“! Мина ли и покрай теб?“

„Да. И ми напомни, че му дължа пари. Явно плащането не е минало – отговори Нора. – Слава богу, след онзи път не съм си лягала с него. Иначе щях да се чувствам като проститутка, която си плаща в натура!“

„Хахахаха, ще умра от смях“ – подхвърли Беа.

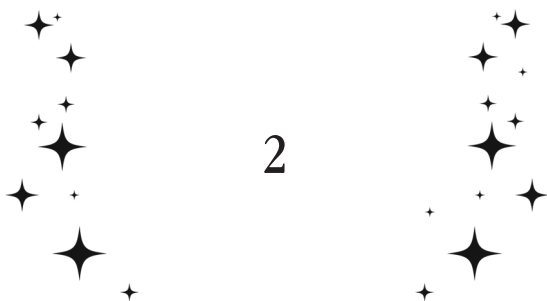
„А на мен ми се реве.“

Нора действително бе на крачка да се разплаче.

„Запретни ръкави“ може да те спаси“ – контрира Беа.

Нора си пое дълбоко въздух. Невъзможността едно заведение да плаща за доставените продукти си е сериозен проблем. Даже много сериозен. Трябваше да приеме нещо. Беа безспорно имаше право.

Затвори есемесите и се върна към клипа в интернет. В края на видеото дадоха в близък план лицето на Хенрик Еклунд. Усмиваше се. Сякаш присмехулно.

Хенрик Еклунд се насочи към табелата, щръкнала между дървените къщи. „Нюманс“ – пишеше с декоративни розови букви над обичайния брецел, символ на повечето пекарни в Швеция. Имейлът, който бе получил от баща си, не му излизаше от ума. Всяка година записваха „Коледа у Еклундови“ една седмица след края на снимките на коледното издание на „Запретни ръкави“. Така всичко се подреждаше. По неизвестна причина обаче тази година Еклунд старши убеди продуцентската компания да изтегли по-рано снимките на семейното предаване и те съвпаднаха със снимките на специалното коледно издание. Баща му беше отлично запознат с план-графика на „Запретни ръкави“ – всяка година Хенрик записваше коледните епизоди по едно и също време, – но този път Хасе Еклунд явно се беше захванал с нов проект, който не търпеше отлагане.

И някой новобранец в продуцентската компания беше насрочил снимките, без да съобрази, че по същото време Хенрик снима другото си шоу. Навярно имаше начин да се намери решение на проблема, но в телевизионния канал щяха да възнегодуват. „ТВ24“ и новият изпълнителен продуцент Дон, трийсетгодишен, заснел риалити, в което атлетични и необвързани мъже и жени заминават за слънчев карибски остров, където денем участват в състезания, а вечер ходят по срещи, вече и бездруго бяха стресирани от натоварения график, който Хенрик им бе съобщил по вре-

ме на обяд преди два месеца. Освен това Дон, както го наричаха, макар всъщност да се казваше Роберт, подчерта колко важен е рейтингът на тазгодишното коледно издание и изрази желание продуцентската компания да поработи върху реалистичния уклон на предаването. За целта се нуждаели от повече заснет материал. От проява на истински чувства. В очите на предишния изпълнителен продуцент „Запретни ръкави“ не беше риалити. Новият обаче – Дон – не спираше да негодува колко малко неща се случват. Въпреки това през есента предаването натрупа приличен рейтинг. Но в момента се водеше яростна борба за вниманието на зрителската аудитория. При наличието на толкова стрийминг платформи конкуренцията ставаше все по-ожесточена. Според слуховете в „ТВ24“ изкарвали тежка година. Хенрик се надяваше да приключат със снимките на коледното издание по-бързо от обикновено и да заснемат без проблеми „Колета у Еклундови“.

Влезе в сладкарницата. Посрещна го обичайното ухаение на шведска сладкарница: канелени кифлички, кафе и прясно изпечен хляб.

Най-старата сладкарница във Вестервик се оказа точно каквато беше очаквал. Под, настлан с керемиденочервени плочки, необновявани от десетилетия мръсножълти текстилни тапети, високи стъклени витрини с рафтове от неръждаема стомана, препълнени с класически печива – канелени кифлички, сладки хлебчета, дребни сладки, изобилие от сладкиши и курабийки. Няколко хлебчета с кашкавал и резенчета краставица, три-четири багети с шунка и кашкавал, пластмасови купички с макаронена салата. Личеше си с какво старание са приготвени печивата. Въпреки овехтялото обзавеждане се виждаше колко много средства са били вложени някога в тази сладкарница. „Запретни ръкави“ избираше сладкарници и пекарни с потенциал, а тази определено отговаряше на критериите: въпреки очевидните финансови затруднения в момента заве-

дението имаше история. Предимство беше и че се намира във Вестервик. Хенрик знаеше за плановете на продуцентската компания да гарнира предаването с живописни природни гледки. Е, нямаше много сняг, затова пък край голите скали, вдадени в наситеносиньото море, до самотните пристани се поклящаха рибарски лодки. Като плюс Хенрик отчете и хубавия градски хотел. В малките населени места из цялата страна беше отсядал в какви ли не имитации на хотелчета и много му се искаше този път да се порадва на повечко лукс.

На една маса седеше Елназ, линейната продуцентка на предаването през последните няколко години. Жената срещу нея – най-вероятно собственичката на сладкарницата – вдигна очи, но не му се усмихна. Не показва никакви признаци да го е разпознала. Подобна липса на реакция не беше обичайна. Участниците в предаването обикновено бяха симпатични, а при първата му поява повечето направо си гълтаха езика и го зяпваха в захлас. Тази жена обаче го гледаше с присвити очи и излъчваше враждебност. Продавачът, младо момче с голям черен перчем и ведри кафяви очи, го изгледа внимателно и го поздрави радостно. Хенрик отвърна на поздрава му. После се отпрати към Елназ и намусената собственичка.

Тя го изгледа за кратко. Определено не блестеше с харизма. От друга страна, една кисела трийсетинагодишна собственичка на провинциална сладкарница щеше да внесе разнообразие в предаването. Нещо различно от сладникавата, добричка и покорна девойка, която повечето очакваха. Навярно тази тук беше по-подходящ избор за продукцията. Посланието на Дон явно беше стигнало до тях и по време на предварителните срещи по случай новия сезон бяха решили да заложат на участничка с реалистичен образ. Веднага, още от първата размяна на погледи, Хенрик усети, че с тази жена няма да мелят брашно, а това щеше да допадне на телевизионния канал.

В началото на телевизионната си кариера Хенрик отказа да възприеме троснатото поведение на мнозина други кулинарни гурута и персони, изявяващи се по телевизията. Подобен стил подхождаше само на мъже, които боравят с по-груб материал – месо, триони, брадви. Когато обясняваш на някого как да шприцова белтъчната глазура върху лимоновия крем, сърдитата физиономия е крайно неподходяща и разваля всичко, както леденостуденият жълтък съсипва перфектния маслен крем. Въпреки всичко обаче той стана някак по-суров и зрителите, изглежда, харесваха контраста между неговата острота и всичко сладко, пухкаво и мекичко в предаването му. Все пак Хенрик обаче се стараеше да бъде откровен и пряк, без да е недружелюбен. „Откровен, без някой да те е молил“, отбелязала веднъж сестра му, негов импресарио. Понякога Хенрик наистина ставаше доста груб.

Баща му не одобряваше поведението му пред камерата. За него най-важно беше да си симпатичен и зрителите да те харесват. При баща му този подход работеше. Публиката, целият шведски народ, го обожаваше – него, Хасе Еклунд, симпатичния сладкар, винаги готов да се засмее и да забърка великолепен сладкиш. Беше се превърнал във всенароден любимец още когато бе лице на семейното предприятие през седемдесетте. После започна да води собствено телевизионно предаване – приготвяше традиционен шведски хляб – и се превърна в истинска знаменитост.

Хенрик се приближи до Елназ и до собственичката на сладкарницата.

– Привет.

Той вдигна ръка за поздрав. Непознатата кимна сухо. Елназ се обърна и лицето ѝ грейна в широка усмивка. Изправи се. Чак тогава и собственичката стана. Носеше широки дънки, лекедисана престилка върху сива тениска с права кройка и чифт износени маратонки „Найк“. Светлорусата ѝ коса беше вдигната на конска опашка.

– Идваш точно навреме. Тъкмо приключихме – осведоми го Елназ.

– Хенрик Еклунд. – Той подаде десница на непознатата.

Тя се усмихна кисело, протегна ръка и стисна здраво дланта му.

– Нора Янсон.

– Налага се да тръгвам – обади се Елназ. – Отиваме да избираме места за снимките. Тъкмо ще се опознаете на спокойствие. – Тя се обърна към собственичката. – Ще се чуем по-късно.

Облече голямото си пухено яке и излезе, потропвайки с кубинките си.

Нора Янсон кимна.

– Сипи си кафе, ако искаш.

Гледаше към каните с кафе, поставени до висока колечка за табли. Едва след няколко секунди Хенрик схвана, че говори на него.

– За мен ли се отнася?

– Да. – Тя завъртя очи към тавана. – Искаш ли нещо за ядене? – Разпери ръце и се усмихна насила.

– Една канелена кифличка ще ми дойде добре. – По време на посещенията в сладкарници преди снимките на „Запретни ръкави“ той винаги си избираше едно и също печиво. Класическата канелена кифличка говореше много за душата на сладкарницата. Освен това канелените кифлички бяха гордостта на семейната му фирма. Именно те, приготвени от дядото на Хенрик, бяха прославили някога предприятието им. И трето, всички сладкарници и пекарни предлагат канелени кифлички. Дори парите и идеите да са се изчерпили, един добър пекар винаги може да приготви хубави канелени кифлички.

Нора погледна помощника си.

– Хасан, ще донесеш ли на нашия гост една канелена кифличка, ако обичаш?